

Ternováczy István

Meddig vesztegetjük még az időt a Vajdasággal?

Felcsillant a szemem ma reggel, amikor a Vajdaság Ma honlapján a „Szerbia érdeke Vajdaság minél szélesebb körű autonómiája” címet elolvastam. Azonnal ráklikkeltem a címre, hogy lássam az írás tartalmát, abban a hihetetlennek tűnő hírben reménykedve, hogy esetleg Belgrádban, Nišben, Kragujevacon, Vrnjačka Banjan, vagy Požarevacon tettek ilyen, szerb szempontból eretneknek számító kijelentést. De sajnos elmaradt a pozitív csalódás. A szerbek továbbra sem akarják a Vajdaság autonómiáját. Rá kellett jönnöm, hogy ismét csak magyar emberek, itteniek és anyaországiak, magyar pénzből kürtölik világgá a hírt, hogy a kétharmad részt szerbek által lakott Vajdaságnak érdeke a tartomány autonómiája Szerbián belül. Közben meg a szerbek tesznek rá. És az is egyre nyilvánvalóbbá válik számomra, hogy az ügy magyar részről történő felvállalása kapcsán nem másról van szó, mint az itteni magyar választópolgárok tudatos butításáról.

Az történik, ami az itteni szerb többségnek megfelel. Amíg az itteni magyar vezetők, anyaországiak asszisztálásával a Vajdaság autonómiáját követelik, addig legalább nem beszélnek a részarányos parlamenti képviselőről, meg mindarról, ami a nemzeti tanácsokról szóló törvényből kimaradt. Pedig nem is olyan régen a Magyar Koalíciót alkotó VMSZ, VM DP és VMDK pontosan megfogalmazta, hogy mit akar. Lenne tehát mit helyrerakni. Mindez azonban ebben a pillanatban nem aktuális. Most másfajta összefogás a menő, amiből félok, hogy a törvény szabta keretek miatt nem sok haszna lesz az itteni nemzet résznek. Viszont a Vajdaság kapcsán kikívánczik belőlem, hogy számomra mindaz, amit ez a tartomány mint fogalom jelent, csak egy hamis ködfolt. Ez az a terület, amit a szerbek Trianon után elcsatoltak Magyarországtól, és amit mindenáron meg is akarnak tartani. Ez kiderült a tartomány elcsatolásának 90. évfordulója alkalmából a vajdasági képviselőházban tartott népünnepély alkalmával is. Meg a VMSZ elmúlt

hónapokban tartott megleckéztetéséből is. A belgrádi és a vajdasági szerb politikai elit gondolkodásában csak annyi a különbség, hogy előbbi gyarmatként, utóbbi saját feudális birtokaként tekint a Vajdaságra. Mindkettő a maga hasznát kívánja kihozni belőle. A magyarok mindkét szemléletben csak mint másodrangú polgárok léteznek. Épp ezért kijelentem, hogy nekem még a titói jólét emlékében lubickolva sincs vajdasági identitásom, annak ellenére sem, hogy itt születtem és itt látták meg a napvilágot szüleim, nagyszüleim és dédszüleim is. Ettől függetlenül bennem sokkal erősebb a magyar, a temerini, a budapesti, a tiszai, a szabadkai, a zentai, a tamásfalvi és a székelyevei, meg a Cer hegységi identitás (ahová legelőre viszem a méheim), mint a vajdasági. Mert ezeket a környezeteket többé-kevésbé megismertem és megszerettem. Vajdasági identitásom viszont nincs és nem is lesz. Egyebek mellett azért sem, mert életemből húsz év arra ment rá, hogy megpróbáljam elhinni, meg mások szólamait közhírré téve elhíttetni a világgal, hogy azok a magyarok, akik a Vajdaság autonómiájával hitegetnek bennünket, igazat beszélnek. Nem hiszek nekik, mert az általuk megálmodott idea csak a magyarok álmában él és megvalósíthatatlan. Miközben viszont mi álmodozunk, elrohan felettünk az idő, a szerbek történelmileg átgázolnak felettünk. A magyarok Szerbiában bő háromszázaléknyi kisebbséget alkotnak. Ha valóra válna a tartomány autonómiája, akkor a magyarság a nagy vödörből kisebb csöbörbe kerülne, ahol kb. 15 százalék lenne a részarányunk és ott is csak jelentős kisebbség lennénk. Ezen korlátok között sem intézhetnénk magunk a sorsunkat, mert ma már a Vajdaság szerb tartomány akkor is, ha közben mi itt multikultizunk. Ámíthatjuk egymást még egy ideig, de nem érdemes, mert rengeteg időt fogunk elveszíteni. Ehelyett jobb lenne, ha a saját dolgainkkal foglalkoznánk, és a saját jogaink fogadósobáját terebélyesítenénk. (Vajdaság MA, 2010. április 19.)